

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ Κ^α Σ. Φ.

Ὅτε, εἰς χρόνους παλαιούς — πρὸ δέκα εἴκοσι ἐτῶν —
εἶχον ἀκόμη Ἕλληνας οἱ στίχοι ἀναγνώστας,
ὅσους ἐκάστη σήμερον ἐφημερίς πέντε λεπτῶν,
κ' ἐπροτιμάτο τοῦ Ζολᾶ ὁ Σοῦττος καὶ ὁ Ζαλοκώστας·

ὅτε, ἀντὶ νὰ ψάλλωσι : « *Voyez ceci, voyez cela !* »
ἔφαλλον αἱ νεάνιδες : « Ὁ ἥλιος βασιλεύει. . . »
κ' ἐλάλουν ὀλιγώτερα καὶ δὲν ἐγνώριζον πολλά,
καὶ ἡ αἰδῶς ἦν ἀρετή, οὐδ' ἦτο ἡ σεμνότης χλεύη·

ὅτ' ἔρωτα ἐνέπνεε τ' ὄμμα νεάνιδος δειλῆς,
καὶ τὸν ἐξῆπτε — φοβερὸν ! — μέχρις ἀκροστιχίδος·
ὅτε δὲν ἦτο πρόχειρος ὁ ἔρωσ τόσον καὶ πολὺς,
οὐδ' ἦτο εἰς τὴν ἀγοράν, ὡς τόρα, ἀφθονον τὸ εἶδος·

τότε, ὡς μνημονεύουσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς,
ὑπῆρχον καὶ λευκώματα. Ἄλλα δὲν περιεῖχον
εἰκόνας, ὅπως σήμερον, ἠθοποιῶν ἐπιτυχεῖς.
Ἦν ἄλλος τότε ὁ συρμός· ἦσαν μικρὰ ταμεία στίχων.

Χρυσόδετα, περίκομψα, μικρά, μεγάλα, καινουργῆ,
ἀνέπτυσσον προκλητικῶς τὰ φύλλα τὰ λευκά των,
κ' ἐταμειύετο ἐκεῖ φιλί' ἀγάπη καὶ στοργή,
ἢ ἔμπνευσις παροδική, ποιητικὸς ἀστὴρ διαττων.

Αἱ δέλτοι των ἠνοίγοντο εἰς ὄρας λύπης ἢ χαρᾶς,
καὶ συνωμίλουν δι' αὐτῶν παρόντες καὶ ἀπόντες·
πνοὴ τὸ κενοτάφιον ζωῆς ἐπλήρου νεαρᾶς,
καὶ ἐπανήρχετ' ὁ ἀπῶν, καὶ ἀνεβίουν οἱ θανόντες.

Καὶ τὸ δυσφύλακτον ἐκεῖ ἐφύλαττ' ἕκαστος παρόν,
καὶ τὸ σεμνὸν του λείψανον ἠγάπα καὶ ἐτίμα.
Τόρα ; εἶνε ἀτμάμαξα ὁ βίος ! Ἔχομεν καιρόν ;
Ἐμπρός ! μήπως προλάβωσιν ἄλλοι τὸ μέλλον... καὶ τὸ χρῆμα !

Τίς τρέχων τόρα ἵσταται ν' ἀκούσῃ ἐν «κατευοδοῦ ;»
Τίς εὐκαιρεῖ τὴν μνήμην του ὀπίσω του νὰ σώσῃ,
τὸ ὄνομά του σημειῶν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ;
Τίς θέλει νὰ ἐνθυμηθῇ, καὶ τίς νὰ τὸν ἐνθυμηθῶσι ;

Ἄς τρέχουν ἄλλοι ἀπνευστί. Ἐγὼ βαδίζων σταματῶ
ὅπου σιὰ μὲ προσκαλεῖ καὶ δρόσος μοὶ προσνεύει.
Εἰς μίαν ἄκραν τοῦ σταθμοῦ τὴν μνήμην μου κληροδοτῶ,
κ' εὐγνώμων ἢ καρδία μου αὐτοῦ τὴν μνήμην ταμειύει.